

Kl. 13:25

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Vi går videre i rækkefølgen af korte bemærkninger. Den næste er fru Pia Christmas-Møller.

Kl. 13:25

Pia Christmas-Møller (UFG):

Må jeg ikke minde hr. Lykketoft om, at lige præcis i forbindelse med det forløb i FN's menneskerettighedskomiteé var det sådan, at det lykkedes Danmark at få præcis det samme antal stemmer bag resolutionen som normalt, og det var meget flot i den situation. Så det kan altså virke, selv om man ikke får det vedtaget, at få demonstreret, at vi altså står vagt om menneskerettighederne.

Jeg må sige, at jeg er noget forbløffet over at høre den socialdemokratiske ordførers indlæg i dag. For godt nok hedder det sig, at når fanden bliver gammel, går han i kloster, men det virker altså, som om det modsatte er ved at ske her for hr. Lykketoft. Værdier, idealer og lignende viger fuldstændigt til fordel for kortsigtede handelspolitiske interesser. Vi hørte oven i købet ordføreren komme med en udlægning, hvorefter amerikanerne nærmest håndterer menneskerettighederne dårligere end kineserne.

Altså, inden den helt store forbrødring mellem hr. Lykketoft og Kina kunne det måske være på sin plads at spørge hr. Lykketoft, om han ikke er enig i, at menneskerettighederne er blevet tilsidesat yderligere, siden Kina fik tildelt de olympiske lege. Og man gav dem netop de olympiske lege i tillid til, at det kunne anspore yderligere til en positiv udvikling på menneskerettighedsområdet. Det modsatte er sket. Kan vi ikke fastholde det som en kendsgerning, som vi bedømmer vores virkemidler ud fra?

Kl. 13:26

Mogens Lykketoft (S):

Nej, det kan vi ikke fastholde som en kendsgerning. Fra at Peking blev udpeget til at have de olympiske lege og frem til nu, er der sket en ret positiv udvikling i Kina. Men det sidste års tid, i de seneste måneder er der sket nogle opstramninger, som er helt uacceptable.

Så vil jeg i øvrigt godt sige, at jeg ikke vil skydes det der i skoene, som fru Pia Christmas-Møller forsøger, med, at jeg ikke er optaget af menneskerettighederne. Jeg tror sådan set, jeg måske med undtagelse af udenrigsministeren er den af dem, der er til stede her i salen, der flest gange har haft lejlighed til at sige til kinesiske magthavere, hvad jeg mente om behovet for forbedringer.

Det, vi taler om – det er sagt nogle gange, men det er åbenbart nødvendigt at gentage – er, hvad det er for nogle metoder, og hvad det er for en samtaleform, der kan give en chance for at forbedre vilkår, og ikke hvem af os der er mest optaget af menneskerettigheder som værdi. Selvfølgelig er vi lige optagede af det.

Kl. 13:27

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Fru Pia Christmas-Møller for anden og sidste korte bemærkning.

Kl. 13:27

Pia Christmas-Møller (UFG):

Er den socialdemokratiske ordfører fuldstændig ubekendt med, at på trods af den meget voldsomme og systematiske censur, der er i Kina, er det faktisk lykkedes på baggrund af internet og andre teknologiske fremskridt at sikre, at viden om, hvordan den olympiske fakkelløb er blevet udsat for demonstrationer og lignende, lynhurtigt er kommet ud til den kinesiske befolkning? Så den kinesiske befolkning er jo fuldt ud opmærksom på de indvendinger og de kritiske bemærkninger, der kommer, f.eks. fra Danmark og andre lande.

Tror hr. Lykketoft ikke, at det er mere virkningsfuldt end – med al respekt – de få idrætspolitiske ordførere, der kan sidde på en tribune og klappe? Tror hr. Lykketoft ikke, der er mere kritisk dialog over den form for kommunikation end det, der vil være mulighed for, når man sidder på en tribune i Peking?

Kl. 13:28

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsø at svare.

Kl. 13:28

Mogens Lykketoft (S):

Nej. Jeg tror, at det er rigtigt, at den kinesiske offentlighed er velbekendt med de demonstrationer, der har været mod faklen, og det har styrket nogle meget, meget voldsomme nationalistiske følelser i Kina og bestemt ikke bidraget til en løsning af nogen af de problemer, den her sags debatdeltagere er optaget af at få løst.

Jeg synes, at bundlinjen i alt det her er, hvad Amnesty sagde. De påpegede problemerne, men de sagde nej til nogen form for boykot. Hvad er det, Dalai Lama, som måske kunne siges at være den, vi kender, som kender kineserne bedst på den hårde måde, siger? Han siger heller ikke, at vi skal give os af med den slags hykleriske demonstrationer, som kulturministeren har været på vej til at foreslå, men heldigvis er blevet sat på plads på.